

Το κινεζικό δωμάτιο

ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΕΖΟΓΡΑΦΙΑ
Ιδρυτής σειράς
Άρης Μαραγκόπουλος

Επιμέλεια σειράς: Άρτεμις Λόνι
Διόρθωση: Ανθή Κιναύ
Σελιδοποίηση: Μαρίνα Μπίτσικα
Εξώφυλλο: Κώστας Χουκουλής

Copyright © 2021 Εκδόσεις Τόπος & Κατερίνα Χρυσανθοπούλου
για την ελληνική γλώσσα σε όλο τον κόσμο

ISBN 978-960-499-391-8

Η πνευματική ιδιοκτησία αποκτάται χωρίς καμία διατύπωση και χωρίς την ανάγκη ρήτρας απαγορευτικής των προσβολών της. Κατά το Ν. 2387/20 (όπως έχει τροποποιηθεί με το Ν. 2121/93 και ισχύει σήμερα) και κατά τη Διεθνή Σύμβαση της Βέρνης (που έχει κυρωθεί με το Ν. 100/1975), απαγορεύεται η αναδημοσίευση, η αποθήκευση σε κάποιο σύστημα διάσωσης και γενικά η αναπαραγωγή του παρόντος έργου με οποιονδήποτε τρόπο ή μορφή, τμηματικά ή περιληπτικά, στο πρωτότυπο ή σε μετάφραση ή άλλη διασκευή, χωρίς τη γραπτή άδεια του εκδότη.

Εκδόσεις Τόπος
Πλαπούτα 2 και Καλλιδρομίου
11473, Αθήνα
Τηλ.: 210 8222835-856
Fax: 210 8222684

Κεντρική διάθεση
Τηλ.: 210 3221580

www.toposbooks.gr

ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΧΡΥΣΑΝΘΟΠΟΥΛΟΥ

Το κινεζικό δωμάτιο

ή όλα είναι στο κεφάλι ενός γίγαντα

Μυθιστόρημα για εφήβους

*Στον Άρη, στον Βαγγέλη
και στην Άρτεμη*

*Οι πιο όμορφες λέξεις στον κόσμο
είναι απλώς άχρηστοι ήχοι
αν δεν μπορούμε να τις καταλάβουμε*

Anatole France

*Η λογική κυνηγά την αλήθεια,
καθώς αυτή σκαρφαλώνει
το δέντρο της γραμματικής*

Willard Van Orman Quine

0.

«Μπορεί όλα να είναι μέσα στο κεφάλι ενός γίγαντα. Μπορεί εμείς να μην υπάρχουμε πραγματικά, αλλά να είμαστε μέσα στο όνειρο ενός γίγαντα».

Ο Χάρης σταμάτησε να γράφει στο πληκτρολόγιο και κοίταξε την αδερφή του με ανασηκωμένα φρύδια. Δεν της απάντησε – σπανίως της απαντούσε αν δεν ήταν απολύτως απαραίτητο.

«Μα σκέψου λίγο! Πώς ξέρεις ότι υπάρχουμε; Πώς ξέρεις ότι εσύ είσαι εσύ που βρίσκεσαι εδώ αυτή τη στιγμή, κι ότι εγώ είμαι εγώ; Μπορεί όλα αυτά να είναι, ψε... ψε... ψευτο-απάτη, πώς λέγεται; Αυτό δεν κάνουν ο Κάιλο Ρεν και η Ρέι;»

Ο Χάρης της έκανε τη χάρη να ασχοληθεί μαζί της.

«Ψευδαίσθηση εννοείς».

«Ναι! Αυτό!»

«Καλά... Άλλ' αντ' άλλων... Πρώτον, τον Κάιλο και τη Ρέι να τους αφήσεις ήσυχους, νιάνιαρο. Αυτοί δεν έχουν ψευδαισθήσεις, έχουν τη Δύναμη και μπορούν να βλέπουν ο ένας τον άλλο, όπου κι αν βρίσκονται. Είναι πραγ-μα-τι-κό. Απλώς όλοι οι άλλοι δεν μπορούν να το κάνουν. Και επίσης είναι ταινία, ξέρεις! Ψευδαίσθηση είναι να νομίζεις ότι βλέπεις ή ακούς κάτι που δεν υπάρχει. Κάτι ψεύτικο. Δεύτερον, τα μπερδεύεις με την οφθαλμαπάτη, που είναι ένα κόλπο του μυαλού. Όπως όταν βλέπεις λίμνες στην έρημο. Τρίτον, είσαι άσχετη. Και τέταρτον, λες βλακείες».

«Εσύ είσαι ο βλάκας, κι εγώ φταίω που χάνω τον χρόνο μου που σου μιλάω. Αν μπω στο όνειρο ενός γίγαντα θα φροντίσω να μην είσαι κι εσύ εκεί!»

Η Τζένη πέταξε τις κάλτσες που κρατούσε στο πάτωμα και βρόντηξε την πόρτα πίσω της. Έτσι έκανε τις επιθέσεις της:

άνοιγε την πόρτα του δωματίου του στα καλά καθούμενα, του έλεγε ό,τι της κατέβαινε στο κεφάλι, μετά του πέταγε ό,τι τύχαινε να κρατάει στα χέρια της και μετά ξέσπαγε στην πόρτα.

Ο Χάρης αναστέναξε με ανακούφιση που έμεινε πάλι μόνος και σταύρωσε τα χέρια πίσω από το κεφάλι του. Στο δωμάτιο δεν είχε καθόλου φως εκτός από τη λάμπα στο γραφείο του και την ανταύγεια από την οθόνη του. Είχε ανοιχτά ταυτόχρονα ένα power point που έπρεπε να ετοιμάσει για το σχολείο, τέσσερις καρτέλες στη μηχανή αναζήτησης, τα μέγλις του, το Translate, τα τρέιλερ των πρόσφατων manga στο YouTube, το Fortnite σε αναμονή και τρία chat boxes κάτω δεξιά. Και τον Κόσμο του...

Το δωμάτιό του ήταν ο κόσμος του. Σπάνια τα άλλα μέλη της οικογένειας έμπαιναν στα άδυνα που κρύβονταν πίσω από την πάντα κλειστή πόρτα. Η ζωή του ήταν η οθόνη του. Ό,τι χαρτζιλίκι έπαιρνε το δαπανούσε πάντα σε εφαρμογές – όσες δεν μπορούσε να κατεβάσει δωρεάν. Ήξερε να στήνει υπολογιστές από το μηδέν, και αυτός ίσως ήταν και ο μοναδικός λόγος που τον συναναστρέφονταν ή τον συμβουλευόνταν οι συμμαθητές του, αφού δεν τους είχε πραγματικούς φίλους. Για τους υπολογιστές, και επειδή έλυσε αμέσως και τις πιο δύσκολες εξισώσεις.

Για την αδερφή του δεν είχε και την καλύτερη γνώμη. Όλη την ώρα TikTok, μακιγιάζ και φιλενάδες. Κι αυτή και οι φίλες της όλη μέρα ασχολούνταν με το να ποζάρουν στον φακό βγάζοντας selfie με κατεβασμένο τον ώμο της μπλούζας ή φλασάροντας στον καθρέφτη με το πρόσωπο κρυμμένο πίσω από το κινητό. Μια πανίσχυρη συσκευή χωρίς καμία δημιουργική χρήση... Μ' ένα smartphone μπορείς να γυρίσεις μια ταινία, να ανεβάσεις ένα blog, να προγραμματίσεις, να παίξεις παιχνίδια, να κάνεις ό,τι θες. Αλλά εκείνες το χρησιμοποιούσαν μόνο για ν' ανεβάζουν stories στο

Instagram και να ταγκάρουν η μία την άλλη... Στο σχολείο της υπήρχαν κορίτσια που αντί να σε ρωτήσουν «πώς σε λένε» όταν σε γνώριζαν, σε ρωτούσαν «έχεις λογαριασμό στο insta» – οι σχέσεις και οι φιλίες κρίνονταν με βάση τους followers. Τίποτ' άλλο μέσα στο μυαλουδάκι τους...

Κι όμως, σήμερα η Τζένη δεν είχε πει βλακειές. Καθόλου μάλιστα. Πολύ καιρό ο Χάρης σκεφτόταν το ίδιο πράγμα: πώς ξέρουμε ότι υπάρχουμε; Τι είναι η ζωή; Γιατί υπάρχει το κάτι και όχι το τίποτα; Είναι οι εμπειρίες μας πραγματικές και τι σόι ύπαρξη είναι αυτή, κλεισμένος όλη μέρα μέσα σ' ένα δωμάτιο;

Το δωμάτιο

Ο ήλιος βούλιαζε στη δύση του, γραμμές χρωμάτων εναλλάσσονταν αργά στο σύνορο του ορίζοντα. Πορτοκαλιές, μοβ, γαλάζιες γραμμές, μια λεπτή πράσινη· καθώς το ψηφιακό ρολόι κάτω δεξιά προχωρούσε, οι αποχρώσεις γίνονταν πιο σκούρες, και σε λίγο όλος ο ουρανός ήταν πορφυρός και μοβ. Όπως το φως του ήλιου λιγόστευε, τα βουνά από καφέ γίνονταν γκρι και η πεδιάδα από χρυσοπράσινη γινόταν σκούρο κυπαρισσί. Μόνο η φιδίσια γραμμή του μεγάλου ποταμού παρέμενε φωτεινή, ενόσω από γαλάζια γινόταν ασημένια. Λίγα drones πετούσαν ακόμα, τα περισσότερα είχαν ήδη προσγειωθεί στη βάση τους.

Ο Χάρης άναψε τον προβολέα στο μεγάλο drone. Μόλις η κίτρινη γραμμή του ένωσε το όχημα με το έδαφος, η καταπακτή άνοιξε και η Σίμπα έπεσε με το αλεξίπτωτο. Μάζεψε τα πόδια προς το στήθος για να μικρύνει τον όγκο της και τράβηξε τα μπροστινά σκοινιά προς τα κάτω σηματοδοτώντας τα σανίδια της αποβάθρας. Έπεφτε ευθύγραμμα και ελεγχόμενα. Μόλις τα πόδια της ακούμπησαν σε στέρεο έδαφος το αλεξίπτωτο έγινε μια ασημόγκριζη κηλίδα και εξαφανίστηκε σχεδόν ακαριαία.

Με δύο κλικ η χακί της στολή έλιωσε κι αυτή στο έδαφος και η κοπέλα μπήκε στα βραδινά της ρούχα, ένα μοβ μακρύ φουστάνι. Σηκώθηκε και προχώρησε ζουμάροντας προς την ενδοχώρα. Περπάτησε στο βοτσαλωτό μονοπάτι που οδη-

γούσε στην πόλη στο βάθος, όπου ήδη άναβαν κάποια φώτα. Κινήθηκε προς τα κτίρια, ενώ γύρω της υπήρχαν τώρα ολοστρόγγυλα δέντρα, με κεράσια τοποθετημένα τακτικά πάνω τους. Στο ένα άκρο της εισόδου της πόλης, στα δεξιά, έβλεπε το τόξο της Μεγάλης Πύλης, μ' ένα γλαυκό χρώμα. Στ' αριστερά η συστάδα με τους ουρανοξύστες, πάντοτε μισοσκότεινη.

Όταν ήταν μικρός ο Χάρης έπαιζε με τις ώρες Minecraft. Μετά ξαφνικά σταμάτησε και σχεδόν το ξέχασε. Η φυσική συνέχεια ήταν το Fortnite, αυτό ήταν το επόμενο που έπαιζαν όλα τα αγόρια στο σχολείο, αλλά δεν είχε κολλήσει, γιατί δεν του πολυάρεσαν τα online παιχνίδια με πολλούς παίκτες. Βασικά δεν του άρεσαν οι συγκεκριμένοι άλλοι παίκτες. Δεν έκανε παρέα μαζί τους στο σχολείο και δεν ήθελε να τους συναναστρέφεται ούτε στο παιχνίδι. Οι περισσότεροι έβριζαν, και όταν έχαναν και όταν κέρδιζαν. Το να βρίζεις και να κάνεις τον έξυπνο ήταν ένδειξη μαγκιάς γι' αυτούς.

Είχε ανακαλύψει παιχνίδια στρατηγικής για έναν παίκτη που του άρεσαν περισσότερο, ενώ από τα παιχνίδια κατασκευών προτιμούσε κυρίως αυτά στα οποία έφτιαχνες τρισδιάστατους κόσμους, ιδίως όσα του έδιναν ανοιχτή πλατφόρμα για να μπορεί να προγραμματίζει μόνος του σκηνικά και σενάρια. Ήταν πάντα καλός στον προγραμματισμό. Και έκανε πολλά άλλα πράγματα μπροστά στην οθόνη του· ας πούμε, διάβαζε – εφημερίδες, άρθρα, περιοδικά. Επίσης παρακολουθούσε βίντεο με ομιλίες – φυσική, hacking, τεχνολογία, ιστορία. Και blogs διάβαζε. Δικό του δεν είχε, δεν είχε όρεξη να γράφει τη γνώμη του σε ηλεκτρονικά ημερολόγια. Ούτε τον ενδιέφερε να είναι δημοφιλής. Προτιμούσε να χρησιμοποιεί ψευδώνυμα στα παιχνίδια και στα chats, έτσι μπορούσε να

κρύβεται και να γράφει ό,τι του κατέβει. Σε ένα προσωπικό blog θα έπρεπε να είναι ο εαυτός του και να πάρει θέση.

Η πόρτα του δωματίου του χτύπησε μαλακά.

«Χάρη;»

Ο Χάρης μίκρυνε βιαστικά το παράθυρο. Η Σίμπα εξαφανίστηκε και την οθόνη του γέμισαν τα χρώματα του screensaver, τα δαχτυλίδια του κρόνου σε ομόκεντρους κύκλους· κινούνταν σταθερά, σαν να βυθίζονταν συνεχώς μέσα στον εαυτό τους και αναδιπλώνονταν λαμπεροί. Κρατούσε πάντα ελάχιστα εικονίδια στην αρχική του οθόνη – για λόγους αισθητικής. Σιχαινόταν όσους γέμιζαν την επιφάνεια εργασίας τους με εικονίδια από αρχαία και εφαρμογές που δεν μπορούσαν να οργανώσουν.

Σηκώθηκε κι άνοιξε την πόρτα. Η αδερφή του στεκόταν στο μισοσκόταδο του διαδρόμου με το νυχτικό.

«Τι θέλεις; Πού είναι η Άννα; Δεν κοιμάσαι;»

«Εσύ γιατί δεν κοιμάσαι;»

«Αυτό ήρθες να με ρωτήσεις;»

«Δεν έχεις σχολείο αύριο;»

«Κι εσύ έχεις».

«Για να τσακωθούμε ήρθες;»

Ο Χάρης άρχισε να της κλείνει την πόρτα κατάμουτρα, αλλά η Τζένη έβαλε το γόνατό της στο άνοιγμα.

«Έλα, πώς κάνεις έτσι. Μια ερώτηση κάναμε. Χαρούλη, δε δουλεύει το video player».

«Τι το θες το player τέτοια ώρα;»

«Έχουμε τραβήξει βίντεο το πάρτι της φίλης μου και θέλω να δω πώς βγήκε. Δέκα λεπτά είναι όλα κι όλα. Μπορείς να έρθεις κι εσύ να δεις. Ξέρω ότι συμπαθείς κι εσύ τις φίλες μου... Δεν τις συμπαθείς; Κάνε μου τη χάρη Χαρούλη!»

«Σε βαρέθηκα, όποτε είμαστε μόνοι μας κοιμάσαι μεσάνυχτα».

Την ακολούθησε άκεφος στο δωμάτιό της. Τα φώτα ήταν αναμμένα, διάφορα περιοδικά σωριασμένα στο κρεβάτι, παντού στο πάτωμα ρούχα. Πήρε το τάμπλετ γκρινιάζοντας και σε μισό λεπτό είχε ξεκολλήσει την εφαρμογή.

«Μα πώς το κάνεις αυτό! Πάντα όταν έρχεσαι, μόλις που το αγγίζεις και φτιάχνει!»

«Δεν μπορώ να καταλάβω γιατί δεν παίρνεις έναν υπολογιστή. Αυτά τα μηχανήματα δεν είναι για σοβαρές δουλειές».

Στην οθόνη εμφανίστηκε ένα δωμάτιο. Η κάμερα κουνιόταν, αφού είχαν τραβήξει το βίντεο με το χέρι. Διάφορα παιδιά χόρευαν και στο βάθος ήταν ένας μπουφές με φαγητά. Στο κέντρο τώρα ήταν η Τζένη με κόκκινο μπουστό και κοντή μαύρη φούστα, και τα μαλλιά της αλογοουρά. Δίπλα της άλλο ένα κορίτσι με αντίστοιχο ντύσιμο – μόνο που είχε και γκόθικ μακιγιάζ.

«Ποια είναι αυτή;»

«Η κολλητή μου».

«Δεν έχει όνομα;»

«Ντέμη. Έλα τώρα, αρκετά είδες, πήγαινε για ύπνο!»

«Εσύ να πας για ύπνο! Τέρμα τα πάρτι!»

Ο Χάρης της πήρε το τάμπλετ κι έκλεισε πίσω του την πόρτα. Πέρασε από την κουζίνα, άνοιξε το ψυγείο και πήρε το γάλα του. Κοντοστάθηκε έξω από το μικρό δωμάτιο και αφουγκράστηκε την ησυχία· μάλλον η Άννα κοιμόταν εδώ και ώρα... Πίσω στο δικό του δωμάτιο, έκλεισε όλα τα παράθυρα στην οθόνη κι έσβησε τον υπολογιστή και το φως. Έπεσε στο κρεβάτι με τα ρούχα, πέταξε τα παπούτσια στο πάτωμα, χώθηκε στο πάπλωμα και τον πήρε ο ύπνος αμέσως.

Το τηλέφωνο τον ξύπνησε πριν το ξυπνητήρι. Όποτε έλειπαν και οι δύο του γονείς, κι έμεναν με την νταντά, πρωί πρωί του τηλεφωνούσε η μητέρα: